

være meget varsom med. Den højtærede Minister udtalte i Folketinget, at Lovforslaget gaar ud paa at forøge Tilskuddet fra Staten ret betydeligt og navnlig prøve paa at interessere Kommunerne. Jeg vil gerne som Kommunalmand gøre en lille Indsigelse herimod. Jeg kan forsikre, at de fleste Købstadkommuner i mange Aar har interesseret sig for denne Sag og givet betydelige Tilskud til adskillige af disse private Virksomheder, saa man behøver ikke at prøve paa at interessere Kommunerne. Jeg skal, som sagt, paa det varmeste anbefale Lovforslaget til Fremme. Jeg tror dog, at de 250 000 Kr., der foreslaas, vil vise sig at blive for lidt. Men jeg deler Ministerens Anskuelse, at skulde det vise sig, vil sikkert alle Partier paa Rigsdagen ogsaa senere være villige til at yde det nødvendige.

I § 2 staar der: „Statstilskuddet ydes med Beløb, der ikke maa overstige Halvdelen af de med den paagældende Institutions Drift i det sidst forløbne Regnskabsaar forbundne Udgifter med Fradrag af Udgifterne til Lokale“. Jeg vil gerne spørge, om det vil sige, at man kun skal fradrage Udgifterne til Lokale i det Tilfælde, at der virkelig svares Leje, eller om Institutioner, der har optaget Laan til Opførelse af Bygninger og maa forrente og afdrage dem, maa beregne en vis Del af Rentebeløbet som Udgift til Lokale. Jeg vil henstille, at Ministeriet i de Regler, der skal gives, udtrykkelig udtaler, om en vis Del af et saadant Beløb kan beregnes som Leje, og, hvis Laanen omfatter mere end selve Bygningen, hvor stor en Del man da kan regne som Udgift til Lokale.

Nina Bang: Jeg takker den højtærede Minister for, at dette Lovforslag, til hvilket mine Partifæller i Folketingets Finansudvalg først har taget Initiativet, nu er blevet fremsat, og jeg lykønsker baade Ministeren og Samfundet til, at dette Lovforslags Gang har været saa let og saa smertefri gennem Folketinget og, som det fremgaar af de faldne Ytringer, ogsaa vil blive det igennem Landstinget. Jeg ser heri en Tilkendegivelse fra Samfundets Side af, at Samfundet har Pligter overfor Børnene, ikke blot fra den skolepligtige Alder, men ogsaa fra deres Fødsel. Og det kan heller ikke være anderledes, thi under den moderne Udvikling i Erhvervslevet med det stigende Kvindearbejde er Børnene blevet stillet i høj Grad ugunstigt, og Samfundet maa derfor for Børnenes og sin egen Skyld forstaa, at her trænges der

til en Indgriben. En saadan har ogsaa længe fundet Sted fra Kommunernes Side, men Staten har hidtil ikke grebet ind. Det er ikke blot Byrder, Staten paatager sig ved denne Lov. Forhaabentlig vil Virkningen af den vise sig i en Nedgang i Udgifterne til udskejende og forbrydersk Ungdom. Det er jo i Virkeligheden uhyre trist, at Børnene mange Gange først maa have forbrudt sig, inden Samfundet tager dem ved Haanden. Dette Forslag er jo, som sagt, kun en ringe Begyndelse, og det er vel nærmest at betragte som en Forløber for de Forslag, der kan ventes, naar Skolekommissionen faar endt sit Arbejde, og naar vi kommer til Børnelovens Revision og den almindelige Revision af vor Forsørgelseslovgivning, som for Tiden forberedes. Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

Marie Hjelm: Naar man skal optræde som fjerde Taler i en Sag som den foreliggende, hvorom der har været fuldstændig Enighed fra alle politiske Partiers Side, kommer man let i det Tilfælde at komme med Gentagelser. For ikke at gøre dette i for høj Grad, skal jeg betydelig indskrænke mit Indlæg, skønt det er et Emne, som enhver vilde kunne holde timelange Foredrag om, og skønt det er en Sag, som i ganske overordentlig Grad ligger mig paa Hjerte. I Betragtning af, at en Kommission arbejder med en Revision af hele vor Børneforsorg og ligeledes paatænker en Forandring i Værgeraadsinstitutionens Sammensætning, dens Valg og Virkemaade, skal jeg ikke komme ind paa, at Værgeraadet som saadant, nemlig som Værn for Børnene, har været en Skuffelse for Befolkningen og især for Børnesagens Venner. Værgeraadet er sjælden traadt til i det Tilfælde, der er angivet i Værgeraadslovens § 10, hvor det bemyndiges til at træde raadgivende til overfor Forældre, der ikke selv magter deres Opgave som Opdragere. Værgeraadene er som oftest først traadt til, naar der forelaa grov Forsømmelse af Forældrepligten, eller naar Børnene allerede var kommet ind paa de onde Veje. At det overhovedet sker, skulde dog gerne forhindres. Med særlig enstemmig Glæde har man fra alle politiske Partiers Side derfor modtaget Regeringens Forslag om Tilskud til Fremme af den forebyggende Børneforsorg. Det staar vist klart for enhver, at i denne Sag gælder intet Kniberi; bliver der Brug for mere end den kvart Million, Lovforslaget taler om, er jeg sikker paa, at